

много се радваше на двѣтѣ си впрегатни волчета. Имаше и защо да имъ се радва: умни добичета бѣха тѣ!

Тѣ бѣха дѣца на неговата млѣчна, черна крава. Радва се той на теленцата, зоби ги, а лѣтѣ, кждѣто трѣгне по кѣра, съ себе си ще ги поведе. Ще го видишъ по синоритѣ на нивитѣ си — пасе ги. Или пѣкъ въ рѣката — кѣпи ги. Никога не ги е ударялъ. А и тѣ бѣха се научили на характера му.

Отишълъ на нива да оре и само имъ подвиква: „дий Сивчо! дий Бѣлчо!“ Изкара една леха — спре се, починатъ си добичетата и хайде пакъ на работа. Като ги пустне за обѣдъ и седне да се храни, ще даде на волчетата по единъ рѣзенъ отъ хлѣба. Стане послѣ, па имъ каже: „хайде волчета!“ а тѣ трѣгватъ право на оралото.

Иска ли чичо Стоянъ, кога волчетата сѣ съ говедарѣтъ, да ги отдѣли, не отива да ги гони изъ чердата, а ще излѣзе надъ село, па ще извика: „на Бѣлчо, на!... Като стрѣла се спущатъ умнитѣ животни къмъ село. Той ще ги помилва, ще имъ заприказва, ще имъ даде по парче хлѣбъ, и трѣгватъ на работа.

Но не било за дълго писано да си другаруватъ умнитѣ волчета съ чича Стояна. Гѣтна се чичо Стоянъ отъ лоша болестъ и се помина. Събраха се роднини, съсѣди, почти цѣло село! Разплака се буля Стояница, а при волчетата нѣма кой да отиде. Изнѣсоха да кѣпятъ мъртвеца. Съгледаха го на тѣжени животни; разбраха, че се е поминалъ тѣхниятъ обичанъ стопанинъ. Разре-